

Ο προβολέας του Διαβόλου (Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Στο

εξωτερικό αρχονταρίκι του κελιού του ο Γέροντας Παΐσιος άκουγε πονεμένους και μπερδεμένους ανθρώπους και σπάραζε ή καρδιά του. Ήθελε να τους βοηθήσει ουσιαστικά, αρχίζοντας με τη διδασκαλία κι επισφραγίζοντας την προσπάθεια με θερμή προσευχή το βράδυ. Γνώριζε πολύ καλά ότι ό ίδιος δεν μπορούσε να βοηθήσει κανέναν, πίστευε, όμως, ότι ό Θεός όλα μπορεί να τα κάνει, για αυτό και προσευχόταν με πόνο.

Το έργο του ήταν δύσκολο, γιατί συναντούσε την αντίδραση του διαβόλου. Ό Γέροντας είχε διαπιστώσει πολλές φορές ότι ό διάβολος με λύσσα πολεμούσε το πνευματικό του έργο.

Κάποτε είχαν πάει στο καλύβι του δυο άνθρωποι, πού αντιμετώπιζαν σοβαρά προσωπικά προβλήματα. Ό Γέροντας τους άκουσε με προσοχή και άρχισε να τους αναφέρει διάφορα παραδείγματα, προκειμένου να τονώσει την πίστη τους στο Θεό. Έβλεπε ότι οί άνθρωποι αυτοί διψούσαν να τον ακούσουν.

Όταν ή συζήτηση είχε φτάσει στο «ευαίσθητο σημείο», εμφανίστηκε στο σύρμα του φράχτη μια ομάδα επισκεπτών. Ό Γέροντας διέκοψε, για να τους χαιρετήσει και να τούς οδηγήσει σε κάποιο σημείο της αυλής του κελιού. Ξαναπήγε κοντά τους στους δυο αδελφούς για ολοκληρώσει τη σκέψη του. Δεν πέρασαν δυο λεπτά και ακούστηκε μια φωνή απ' την κάτω πόρτα της αυλής:

-Πάτερ, από πού θα μπορούμε;

Ήταν μια άλλη παρέα. Ό Γέροντας τους απάντησε:

Ελάτε από πάνω. Πάρτε λουκούμια και νερό και καθίστε.

Ό Γέροντας είχε χάσει τον ειρμό των σκέψεων του. Άρχισε πάλι απ' την αρχή. Οι συνεχείς διακοπές τον πίεζαν κι ένιωθε άσχημα. Δεν μπορούσε να φτάσει στο δίδαγμα, πού ήθελε να προσφέρει στους δυο συνομιλητές του. Εφτά φορές τον διέκοψαν διάφοροι επισκέπτες. Τελικά αναγκάστηκε να βάλει δυο φρουρούς απ' τους ίδιους τους επισκέπτες. Πήρε έναν απ' το χέρι και του είπε . Να σταματάει τους επισκέπτες πού θα έρχονταν, λέγοντας τους, ότι πρέπει να έχουν υπομονή και να περιμένουν. Το ίδιο είπε και σε κάποιον άλλο, πού τον τοποθέτησε στην επάνω πόρτα. Έτσι ό Γέροντας μετά από αρκετή ώρα κατάφερε να τελειώσει τη συζήτηση με τους δυο πονεμένους αδελφούς. Όταν τους αποχαιρετούσε, τους εξήγησε τι είχε συμβεί:

-Έβλεπε ό διάβολος, αδελφοί, ότι ό Θεός σας έστειλε εδώ, για να τονωθείτε, πνευματικά και δεν το άντεχε. Το έκανε απ' εδώ, το έκανε απ' εκεί κι έστειλε όλους τους επισκέπτες μαζεμένους, για να με διακόπτουν και να μη μπορέσω να σας βοηθήσω. “Ας είναι όμως. Άντε να πάτε στην ευχή της Παναγίας.

Ό Γέροντας ένιωθε ικανοποίηση, που βοήθησε τους δυο αδελφούς, και άρχισε να μετράει τους επισκέπτες, πού ήδη είχαν μαζευτεί. Ήταν πολλοί. Ξεπερνούσαν τους τριάντα. Τους είπε να μαζευτούν όλοι στο υπαίθριο αρχονταρίκι, για να τους κεράσει. Μετά κάθισε κι αυτός κοντά τους και αφού τους έριξε μια ματιά,

κατέβασε το κεφάλι του και περίμενε. Ένας απ' τους επισκέπτες άνοιξε την κουβέντα:

-Γέροντα, δεν μας λέτε κάτι, για το διάβολο, ό όποιος τόσο μας ταλαιπωρεί και μας απομακρύνει απ' το Θεό;

-Για το διάβολο να μιλήσουμε ή για τους αγγέλους; Εγώ, βέβαια, δεν ξέρω για τους αγγέλους. Για το διάβολο, όμως, μπορώ να σας πω δυο Ιστορίες.

Ο Γέροντας περίμενε λίγο να πιουν το νερό και οι άλλοι και άρχισε:

-Όταν ήμουν στο μοναστήρι του Στομίου στην Κόνιτσα, ό διάβολος προσπαθούσε να με παρασύρει χρησιμοποιώντας διάφορους τρόπους. Ένα βράδυ, μετά το απόδειπνο, έλεγα την ευχή στο κελί καθισμένος σ' ένα σκαμνί. Είχα μια καλή κατάσταση. Ξαφνικά ακούω διάφορα όργανα, κλαρίνα και νταούλια. Παραξενεύτηκα. «Τι είναι τούτα πάλι», είπα. «Το πανηγύρι πέρασε. Ποιοι παίζουν τώρα όργανα εκεί στον ξενώνα;». Σηκώθηκα απ' το σκαμνί και κοίταξα απ' το παράθυρο έξω. Ήταν παντού ησυχία. Τότε κατάλαβα ότι ό διάβολος ήθελε να διακόψω την προσευχή.

—Ακούγονταν καθαρά τα όργανα, Γέροντα, ρώτησε ένας απ' την παρέα. Μήπως νομίζατε ότι κάτι ακούγονταν;

-Τι λες, βρε παλικάρι; Άκουγα τα όργανα, όπως ακούγονται και στο πανηγύρι στις 8 Σεπτεμβρίου. Είχαν όρεξη οί οργανοπαίχτες του διαβόλου. Αντηχούσαν οι ρεματιές.

-Μετά, Γέροντα, ησυχάσατε; Σταμάτησαν οι πειρασμοί;

—Όχι. Ο διάβολος δεν απογοητεύεται εύκολα. Εγώ ξανακάθισα στο σκαμνί, για να συνεχίσω την ευχή. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ, άλλα δεν με άφησε. Μετά από λίγη ώρα γέμισε το κελί μου με δυνατό φως. Ξαφνιάστηκα πάλι. Είδα ακόμα την οροφή να εξαφανίζεται και να μπαίνει στο κελί μια φωτεινή στήλη, πού ξεκινούσε απ' το ύψος του ουρανού. Στη κορυφή αυτής της στήλης υπήρχε ένας ξανθός νέος, πού έμοιαζε με το Χριστό. Δεν έβλεπα, όμως, ολόκληρο το πρόσωπο του. Σηκώθηκα απ' το σκαμνί, για να δω καλύτερα. Εκείνη τη στιγμή μια εσωτερική φωνή με διαβεβαίωνε ότι είδα το Χριστό. Εγώ αντέδρασα αμέσως. Έκανα το σταυρό μου και μονολόγησα: «Ποιος είμαι εγώ, που αξιώθηκα να δω το Χριστό; Εγώ είμαι ανάξιος». Αυτό ήταν. Το φως και ό δήθεν Χριστός χάθηκαν. Η οροφή ήταν στη θέση της.

-Αυτές οι καταστάσεις δεν προκαλούν φόβο, Γέροντα; Νομίζω ότι εγώ προσωπικά δεν θ' άντεχα, είπε ένας άλλος.

-Τι να έκανα; Μπορούσα να τον αποφύγω τον διάβολο; Όμως, πρέπει να ξέρετε ότι χρειάζεται θάρρος και προσευχή. Μη νομίζετε ότι ό διάβολος είναι πολύ δυνατός. Δειλός και φοβητσιάρης είναι.

Δεν πρέπει, όμως, να τον πιστεύουμε. Τι να σας πω! Κάποτε προθυμοποιήθηκε να μ' εξυπηρετήσει. Θυμάμαι, πού όταν έφυγα απ' το Στόμιο και πήγα στο Σινά, στο

ασκητήριο της Αγίας Επιστήμης, ό διάβολος συχνά μ' ενοχλούσε. Εκεί το κελλάκι είχε τέσσερα σκαλάκια και πιο πέρα υπήρχαν διάφορες σπηλιές. Όταν είχε αστροφεγγιά, μου άρεσε να βγαίνω έξω και να τρυπώνω σε κάποια σπηλιά, για να κάνω την προσευχή μου πιο έντονη; Μια φορά λοιπόν φόρεσα την κάπα μου και βγήκα έξω. Δεν είχε πολύ φως. Είχα ένα τσακμάκι και το αναβόσβηνα, για να βλέπω τα σκαλοπάτια και τα βράχια Κάποια στιγμή το τσακμάκι δεν άναβε. Τότε ένα δυνατό φως, σαν να ήταν από προβολέα, ήρθε απ' τον απέναντι βράχο και φωτίσε τα πάντα γύρω. Εγώ αγρίεψα λίγο και ψιθύρισα: «Να μου λείψουν τέτοια φώτα». Και αμέσως ξαναμπήκα στο κελί. Ευθύς το φως χάθηκε. Είδατε το διάβολο, μου αχρήστεψε το τσακμάκι και θέλησε να μ' εξυπηρετήσει.

Σκέφθηκε: «Κρίμα δεν είναι αυτός ό καλός καλόγερος να παιδεύεται; “Άς του δώσω εγώ φως!». Είδατε καλοσύνη! Ήθελε να με φωτίσει!

-Γέροντα, μετά από μια τέτοια παρουσία του διαβόλου, τι νιώθει κανείς. Αισθάνεται δυνατός ή τον μαραζώνει ό φόβος;

Είναι φοβερό να βλέπεις το διάβολο δίπλα σου. Όμως, εμείς έχουμε το Χριστό μέσα μας και μπορούμε ν' αντιμετωπίζουμε το διάβολο χωρίς πανικό. Είναι μεγάλο κατόρθωμα να τον διώχνεις από κοντά σου με την προσευχή.

—Γέροντα, σ' ευχαριστούμε για τις εμπειρίες, πού μας διηγήθηκες, είπαν όλοι με μια φωνή.

—Το Χριστό και την Παναγία να ευχαριστείτε, είπε ό Γέροντας και άρχισε να τους αποχαιρετάει.

Πρεσβύτερος Διονύσιος Τάτσης

Εφημερίδα Ορθόδοξος Τύπος.

Πηγή: pigizois.net